

Arrest

nr. 222 302 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2018 houdende de niet inoverwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *c.g.* Belg.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2015 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13*sexies*). Dit inreisverbod wordt nog op diezelfde dag aan de verzoeker ter kennis gebracht.

Op 13 maart 2015 wordt de verzoeker effectief verwijderd naar Belgrado, Servië.

Op 2 maart 2018 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische minderjarige kinderen.

Op 2 maart 2018 wordt de verzoeker door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en vervolgens krijgt hij ook een attest van immatriculatie, geldig van 29 maart 2017 tot 29 september 2018.

Op 28 september 2018 neemt de gemachtigde de volgende beslissing:

“(...)

U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod met een geldigheidsduur van 3 jaar dat u betekend werd dd. 27.01.2015 alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 27.01.2015.

Eens tot een inreisverbod is beslist, wordt u niet verondersteld nog langer op het Belgische grondgebied te verblijven en kan u bijgevolg geen verblijfsrecht aanvragen, dit vloeit voort uit de bepalingen van artikel 74/11 en 74/12 van de wet van 15.12.1980. Nergens uit het dossier blijkt dat u gevolg heeft gegeven aan dit inreisverbod, vandaar dat het inreisverbod nog steeds van kracht is.

U kan de opheffing van dit inreisverbod vragen, in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van beslissing.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de afgifte van de bijlage 19ter dd 02.03.2018 als onbestaande beschouwd.

Heden blijkt evenmin dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kinderen te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het dossier blijkt dat uw partner ononderbroken in België heeft gewoond. Zij is Belgische sinds haar geboorte en heeft haar familie hier. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met de beide kinderen D. en K., die u beiden hebt erkend, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Ze zijn beiden nog heel klein, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar uw partner evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om de kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de kinderen aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De bijlage 19ter van 2.03.2018 dient uit het rechtsverkeer te worden gehaald.

(...)”

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2018 en betreft in wezen de weigering van de inoverwegingname van verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.3. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

*“De motieven die gegeven worden zijn feitelijk niet correct en op essentiële punten onvolledig. De bestreden beslissing stelt dat uit niets blijkt dat verzoekers inreisverbod van 3 jaar is afgelopen, terwijl de Belgische Staat de verzoeker zelf heeft gerepatrieerd in 2015, en de termijn van zijn inreisverbod op dat moment is begonnen lopen en dus is afgelopen in februari 2018. Het Hof van Justitie stelt in het arrest *Ouhrami* dat een inreisverbod begint te lopen eens het terugkeerbesluit werd uitgevoerd en - de betrokkene het grondgebied verlaten heeft, *quod in casu*. Verzoeker werd door verwerende partij meer dan drie jaar geleden gerepatrieerd en verzoeker zijn inreisverbod van twee jaar is ondertussen verstreken. De motivering van verwerende partij mist feitelijke grondslag en is onzorgvuldig gezien er geen rekening mee gehouden werd dat de Belgische Staat verzoeker gerepatrieerd heeft, een gegeven waarvan men toch kan verwachten een spoor terug te vinden in het administratief dossier.”*

De verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend en voert ook ter terechtzitting geen enkel verweer.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog duidelijk betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoeker geeft immers aan dat de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, feitelijk niet correct en op essentiële punten onvolledig zijn.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker wijst erop dat hij in 2015 werd gerepatrieerd, zodat het inreisverbod op dat moment begint te lopen. Hij verwijst in dit verband naar het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie. De verzoeker voert aan dat de verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij meer dan drie jaar geleden werd gerepatrieerd, zodat het inreisverbod intussen reeds is verstreken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker - in toepassing van artikel 74/11, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet - op 27 januari 2015 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd (bijlage 13*sexies*). Dit inreisverbod met Europese dimensie ging gepaard met een verwijderingsmaatregel (bijlage 13*septies*), die eveneens op 27 januari 2015 werd getroffen. Het administratief dossier bevat voorts inderdaad een spoor van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van 27 januari 2015. Zo blijkt uit het “*verslag vertrek*” dat de verzoeker (*alias* N. A.) op 13 maart 2015 onder escorte werd verwijderd naar Belgrado, Servië.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 benadrukt dat uit het doel van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en uit de afwezigheid van enige verwijzing naar nationaal recht, volgt dat het niet aan de beoordeling van elke lidstaat kan worden gelaten om te bepalen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 40). Het Hof van Justitie maakt een duidelijk onderscheid tussen een terugkeer- of verwijderingsbesluit en het inreisverbod dat daarmee gepaard kan (in bepaalde gevallen: moet) gaan. Hoewel de Terugkeerrichtlijn de lidstaten de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 50). Daarom wordt het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering

van de terugkeerverplichting, en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer, beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 49). Het Hof van Justitie heeft voor recht verklaard dat artikel 11, lid 2, van de Terugkeerrichtlijn zo moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

De Raad dient bijgevolg de bepaling van artikel 74/11, §3, eerste lid, van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat het inreisverbod in werking treedt op de dag van kennisgeving, buiten toepassing te laten wegens strijdigheid met artikel 11, lid 2, van de Terugkeerrichtlijn, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

Bijgevolg dient *in casu* te worden vastgesteld dat de geldingsduur van het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod moet worden berekend vanaf 13 maart 2015, dit is de datum waarop hij het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Vanaf 13 maart 2015 wordt verzoekers onrechtmatig verblijf niet langer beheerst door de verwijderingsmaatregel van 27 januari 2015 (bijlage 13septies), maar door het op diezelfde datum uitgevaardigde inreisverbod. Aangezien dit inreisverbod een geldingsduur van drie jaar voorzigt, dient te worden vastgesteld dat het aan de verzoeker opgelegde verbod op toegang en op verblijf (*cf.* artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet en artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn) in principe een einde nam op 13 maart 2018.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de geldingsduur van het inreisverbod, na de effectieve verwijdering van de verzoeker op 13 maart 2015, op enig ogenblik werd opgeschort of gestuit. Bijgevolg moet samen met de verzoeker worden aangenomen dat de duur van het inreisverbod reeds was verstreken op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen.

Waar in de bestreden beslissing van 28 september 2018 wordt gesteld “*dat het inreisverbod nog steeds van kracht is*”, heeft de gemachtigde haar beslissing dan ook op determinerende wijze gesteund op motieven waarvan het feitelijk bestaan niet naar behoren werd bewezen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve aangetoond.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Een verder onderzoek van de overige grieven is niet nodig aangezien zij niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2018 houdende de niet inoverwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE